

Megindultunk... A hosszú kocsisor kígyózott velünk, tépett magyarokkal, kik már akkor a dicsőség útját oly szomorú körülmények között jártuk meg...

Még egy búcsúpillantás keletre, az én Mekkám felé, amit talán soha nem látok többé, ahová azonban mindig elszáll a révedező gondolat.

Nyugodjál békén, csendesen, hűséges pajtásom! Álmodjál dicsőségről, feltámadásról! A ti szentelt véretek legyen szószólója odafönn az örök magyar Igazságnak.

Zitás Bertalan.

TÉLI ELÉGIA.

*Valami furcsa dal zümmög ma bennem.
Itt csendbe bűvó, téli délután van.
Ki tudja, merre kóborolt a lelkem,
s üzenget vissza fél melódiákban.*

*Én összehúzott vállal, mint a macska,
a lengő lábú tűz táncába nézek,
s mint gyermek, hogyha mélybe hullt a labda,
halászatok rég elmerült meséket.*

*Olykor, ha lankad, ját dobok a lángra,
s döbbenve nézek lendülő kezemre.
Nem jó: tüzet szítani félhomályban,
belobbán furcsa, alvó életembe.*

*És így mesél a tűz: Az erdőmélyen
egy kecskekörmű vén szatír telet,
dermedten alszik most a tölgy ölében,
s tavasszal, éjjel lopva útrakel.*

*És énekel a tűz: Az éjszakában
futnak tavasszal kóbor csillagok,
sorsok felett a messzeség tavában
fénykelyhük lobban, s bennük én vagyok.*

*És én vagyok a sarlós hold szívében,
a néma vérbe ritmust én viszek,
ki éjben kószál, titkon én kísérem,
vigyázz! vigyázz! takard el a szíved!*

*A láng meséli furcsa, halk meséit.
Lágyan szítál a hó pihéje kint,
macskám a tűzbe bámul, szőre fénylik,
nyújtózik, gunnyaszt, néha rámtekint.*

Szítál, szítál a hó pihéje kint.

M. Juhász Margit.